

[Erik Eriksen.]

ringsdannelse, der vil fremgå af valget den 22. september. Dette spørgsmål har jo længe optaget sindene, og man kan vel ikke just sige, at der er skabt nogen endelig afklaring. Jeg sad og lyttede opmærksomt til den socialdemokratiske ordførers tale, men helt klart stod det ikke.

Jeg har som nævnt for et øjeblik siden læst om det radikale partis landsmøde lørdag og søndag, og jeg har forstået, at partiet opstiller 3 betingelser for at blive i regeringen: for det første, at de radikale går styrket ud af valget, for det andet, at de to partier tilsammen har rent flertal i folketinget, og endelig for det tredje, at de kan enes om et komplet social-liberalt arbejdsprogram. Er disse forudsætninger ikke opfyldt, kan de radikale efter valget ikke være i regeringen — således skrev bladet Politiken på sin forsider i søndags. Et andet sted i bladet stod der som — hvad skal jeg sige — en uddybning af punkt 3, altså om det komplette social-liberale arbejdsprogram, at — jeg beder om tilladelse til et citat —:

„der skal først opstilles et tilfredsstillende såvel social-liberalt som udenrigs-politisk arbejdsprogram svarende til, hvad man aftalte før regeringsdannelserne i 1957 og efter valget i 1960.“

Jeg nævner det, fordi det udenrigspolitiske arbejdsprogram her er taget med eller fremhævet, hvad jeg nu skal kalde det. Derfor vil jeg gerne spørge: betyder det, at landsmødets krav med henblik på Danmarks stillingtagen til NATO er forudsætningen for radikale ministres indtræden i en eventuel socialdemokratisk-radikal flertalsregering efter valget, eller er det noget, der går på en fjernere fremtid? Så stor vægt som man har lagt på dette på det radikale landsmøde, synes jeg; det ville være ganske udmærket, om den ærede radikale ordfører, når han om lidt får ordet, vil uddybe dette, så vi andre ved, hvad det drejer sig om.

De to første punkter: at de radikale

styrkes ved valget, og at de to partier tilsammen får det rene flertal, har jeg svært ved at se skal kunne opfyldes, men det skal jeg ikke komme ind på. Kendsgerningen er imidlertid, at det radikale parti går til valg på en proklamation om et fortsat regeringssamarbejde med socialdemokratiet under forudsætning af, at de bliver nok til det.

Dette var jo ikke noget særligt lyspunkt, men jeg har også hæftet mig ved et forslag om, at partiet efter valget skulle stå fuldstændig frit og således åbne mulighed for andre regeringsdannelser. Jeg har hæftet mig ved, at dette forslag fik en meget stor tilslutning fra dem, der var i salen — jeg regner ikke balkonen med; det gjorde man jo senere! Og når jeg nævner det, er det, fordi det egentlig fortæller ikke så helt lidt om, hvorledes det regeringssamarbejde, som vi kender, det radikale partis regeringssamarbejde med socialdemokratiet, har slidt på radikale vælgere og vel navnlig på tillidsmændene.

Det er en mulighed — når vi nu er inde på disse drøftelser om regeringsmuligheder — at socialdemokratiet sammen med det ærede medlem hr. Aksel Larsens parti kan få flertal. Som det er i dag, mangler de to partier kun én stemme i at nå det attråede mål. Det vil sige, nu ved jeg jo godt, der er sket noget siden, men selv om socialistisk folkeparti i dag vel nok er svækket, er der ingen tvivl om, at et socialistisk flertal er en nærliggende mulighed, som man i hvert fald må tage med i sine overvejelser. Socialdemokratiet er ivrigt efter at afvise det ærede medlem hr. Aksel Larsen, og jeg tror såmænd gerne, at ledende socialdemokrater nødvendigvis ser et sådant samarbejde, men med den respekt, jeg har for det ærede medlem hr. Aksel Larsens parlamentariske færdigheder, tror jeg egentlig slet ikke, det bliver så let at afvise. Jeg tror egentlig, at socialistisk folkeparti vil være i stand til — jeg håber ikke, jeg siger noget forkert, når jeg siger: at få den socialdemokratiske fætter til at springe. Det bliver selvfølgelig